

שלשה ספרים נפתחים

מטה יהודה.
מרת יעקב.
זכירות היו לי תוקד (מכילס קיש ניו).

אריה תציע וכן שיעשה ישראל זכירות להקביה מפיל (דף ל ט)

<p>פירוש על אהרן מסדחא של אלש סדהת של שנת פודב מליה יעקב כיד רפאל לבית לי תלליה גרמס פיד בקק פראג בשנה תיא תיא תכ"כ ת"ן ובד"ס ת"יב ת"יב ובשפ"ס תפ"ח ואח"כ תרפ"ט כמ"ס במידוריס :</p>	<p>פירוש וזמנות על זכירות של שנת ועל זכירת המזון. שתיאר אר"י רבי עלאה איזו יאזו וזילתי יא נבדו מצינו ה"ח הרב חזקיה ואלוף חזקיה בדיקדוקי מופתים ותיסוד ספרים ומסורסם על פני תבל כבוד שמו תמארו סו"ח יתודה אר"י ליזואי אופנהיים זלח"ח דינא רבא בקק גלינא רבנא כתרפ"ח ספר דרך שיה על קדוק גרמס כאתיבאך בשנת תחיים תוללים עם הסכמות ארבעה ספדי חתך ח"ח הרב תמאן סו"ח יוסף שכזאל אבריק ספ"ס בעל סורת תש"ס ה"ח הרב תמאן סו"ח דוד אופנהיים אבריק פראג ה"ח הרב תמאן סו"ח אברתם כרודא בעל תכתוב ספר אשל אברתם ה"ח הרב סו"ח שכזאל שאמ"ן אבריק פ"ס כתרפ"ח ספר כום ישועות ונקיש מדרש"ך זלל"ח :</p>	<p>פירוש על אהרן מסדחא של אלש סדהת של שנת פודב מליה יעקב כיד רפאל לבית לי תלליה גרמס פיד בקק פראג בשנה תיא תיא תכ"כ ת"ן ובד"ס ת"יב ת"יב ובשפ"ס תפ"ח ואח"כ תרפ"ט כמ"ס במידוריס :</p>
---	--	---

כשה יש ישראל בשנתה ריכים פונים לפני אבינו שכלכוס השם חלקו בחיים יכינו לרשות
בנחמת צ"ח ולעלות ברנת לירושלים :

ואלה מוסף על הראשונים וסר לעולם אבן עזרא ז"ל המתחיל נשאה נפשי וזל
חמר מרבינו הקדוש ר' אהרן הגדול ז"ל סקארלין המתחיל .ח
אכסנף זכ"י. ומחויקנא מוכא ומסינא י"שר כוז לירידי תב' המושלג זכ"י כסר דוד
דובער ג"י בן הנגיד ותחמיד המפורסם כשיח סו"ח נתנאל ראדזינער ג"י ספה .
אשר עוררני לתור לדמוס את הספר הנכבד עם התוספות תג"ל וספר לי הנבד
חלל גם התוספות :

הנבא לביה"ד ע"י יצחק שליאמאויץ סלארז נאויסיעסקי 23.

פיעמרקוב

שנת עת"ר לסיק

הקרמת המתבר מטה יהודה

אברכה את ה' בכל עת תמיד תהלתי בפי בה' תתהלל נפשי יראו ענינים
 וישמחו כל תמי ספר ברכת ה' כוונן יקר הערף אשר מעת יצא לארץ העולם
 ומיום הולדו עד עתה אין בית אשר אין שם ספציאותו ואולם אתר הדלת
 והמחזה שמו וכרונ לברכה וברכתו סמוי סן העין וכאמת הוא כקפה יסאין
 לה אונים כי עלו כלו קמטונים כמו פניו הרולים כאשר יראה ודואה ומיום
 נתן ה' לי לב לדעת נתתי אל לבי מדוע ככארי הפיוטים כמו ספרי
 התפלות והמחזור והמליחות הפתי הכתירו פניהם סמנו ויעצבו עיניהם כראות
 ובישראל תורו ואין איש שתעוד לפקה עין השנתנו ולפניה עליו כנפי הפסח
 באר היטב ודק אף כי סקמות הן אשר חל עליהן לצאת ידי חובת מצות ביארד
 כאשר הן סתומים ודומים מאד באר ועוד יותר בעניני המסירות אשר יכח
 הקדמונים קדשו עילאי כמו ריש הגדול רשי והראביע וההנות סרעיהם אשר
 כל דבריהם כחלי אש וחוד חידה וכסול סלל ומליצה כאשר יאמר סלל
 הקדמוני וצדיקים נר ובר נר דיפרקיני ולהת לב העיון והסבל להבין סלל
 ומליצה דברי חכמים וחידותם סלבר אשר סרוב המסירות אשר הוסחו כמטה אל
 נטה והועתק כהשתק אל השתק נשתכשו המסירות ונשמו המסילות וישו כל
 בית השיר ובסלו המסקלות עד כי סנו דלתים וברית יערי הרבנה ורבים
 אמרים לנפשים אי להם אם אמדם אי להם אם לא אביהם . והנה יען וביען
 בבית ישראל ראיתי ואין איש שתעוד להתויק במלאכה הזאת כפתה כליכה
 פניהם ונקל הוא בעיניהם כי במה נחשב הוא נשאי הח עצה וגבורה להוק
 סתנים ולאטף סה ופישטה כענת העצלה ולבשתי כנדי זריזה והשתי ולא
 התבטחתי ושמתי פני כהלמיש והגני מטה אליה לקרנה אל המלאכה ולכא
 ספר הזה כיד ה' המובה עלי וכאשר יורני סן השמים והסירותי סכות הבושה סעל
 פני סאין הבלם ולסקל המסילה ולפנות דרך ולדרים בכסול מעם ספר הזה ולתקן
 השנאות והפעיות בכל מאכצי סתי וביותר והצדק לורו הכתוב בעניני המסירות
 כאשר לבי אומי לי שמעה נסח סאז ומקדם סיסי עולם ומשנים קדמוניות היו
 נחזים סמונים ומנהים כגוי אוצרות סיסויהם ותלמידיהם ותלמידי תלמידיהם
 עד אשר זכיע למלאכת הרפוס והנה ברבות העתים והימים קפצה עליהם זקה
 עד אשר נשכטשו והיו קרועים ומבולאים נם כתב הנשתחזן לא היה נקרא כות
 עד אשר קבו אנשים אשר לא שמשו כל צדק ולא הבינו הדברים על כורין חללו
 כביה אדירים והעלו חרס וחשבו לתקנם ולהביאם לבית הרפוס ותיקנם היא
 סלקלם ועוותו וקלקלו יותר סמה שתקט כאשר המצא ימצא בכל נוסחאות

הקדמת המתבר כטה יהודה

הדעום דברים אשר לא כן וכל לב לבוב ומשכיל יראה בעתיו ויכין בלבבו אשר לא כך עלתה במחשבת סיסודיהם. ע"כ אמרתי מקום הניחו לי להתגדר בו וכד שכיבנא הגי חסדי קדמאי קדישי עילאי יפקו לקראתי על אשר נתתי לבי לתוד ולחקן ולבאר אמריהם הנעימים. אף על זה פקחתי עיני השגחתי בזה הספר להציב ציונים מראה מקום הפסוקים איה איפוא מקום תהנותם בתורה נביאים וכתובים וכל המלות אשר כמו זר נחשבו בעיני ההמונים כארתים עפי' סקרא אחד סן התורה או נביאים או כתובים ותתי סיפניהם למען תהיה לי לעד בבני ישראל גם הוספתי לנוסף ידי שנית כאשר לא כולי עלמא דיני נפירי גרבה חזי אותי להציג קיצור פסקי דיניב השייכים לכל דבר ודבר מזה הספר עפי' פוסקים הראשונים והאחרונים ומקום שנשאר כהולקת בין האחרונים ולא אפסיקא הלבנת לא כמר ולא כמר הצנתי דעת יצניהם והבודד יבודד. גם ציינתי איה מקום כדצא כל דין ודין אולי איש הלבוב יצטרף לחפש ולחקור ולדרוש אחר סקור הדין והטא. והנה בברכת המזון וגי פרשיית של קיש אשר אמירתם דאורייתא וכיחור צדיק ליחוד בהם לאמרם עפי' הדקדוק כידוע לכל משכיל נתתי עיני ולבי עליהם להעמידם העמדה והערכה ישרה במוב פעם ודעת מלעיל ומלרע דהיינו פרשת קריאת שמע ע"פ מעמי תורה ובברכת המזון רשמתי חושם מלעיל ומלרע המצנ כזה גם הוספתי בתוספת מרובה על העיקר לחבר לזה הספר איזה תהינות השייכים לספר הלז למען יהיה שלם בלתי חסר דבר ולא חצי דבר אמנם מקום אשר פשטו ידי הראשונים לכאדם כמו סדר קריאת שמע והאגדה וההלל ודמיהם הנה כאשר קאנם עבה מסתעי ע"כ חלתי ואירא מחזות דעי אף אני והבאתי פירושיהם ועל שום יקראו כנחלתם וזלהי בברכת המזון אשר ידי נגעה בו להעמיד את הכתעים על תלם וסכונם ונדע שהפעם לפי הפירוש והפי' לפי הטעם לא יכלתי להתאפק ולמנוע ידי סמנו ולבארזו כיד הי המוכה עלי. ועתה ידעתי גם ידעתי כי ישחקי עלי צעירים קיו תורים וסודים לאמר הן שנת רבים עמי הארץ מתוהרים לאמר גם אני הובר חביר ומה לתבן את הבע"ז. האולם אל אלהי הי יודע המחשבות ובחן העשתונות גלוי לפניו שלא לכבודי ולכבוד בית אבא עשיתי זאת רק כאשר הספר הזה סה סאד מצוי בבית ישראל גדולים וקטנים העמדת פי ודיניו על תלם לאנשי ערכי ולהפחותים מערכי למען יהיה כשלחן ערוך הראוי לברכות וקראתי במטה יהודה למען יהיה למטה ולמשען לי ולאנשי ערכי ולהפחותים מערכי גם כי שמי בקרב כי סמה יהודה עלה בני יהודה ליווא על שמי למען ידעו הבל כי סאתי העצב והנבזה יצאו הדברים ולא יתלו בוקי סרוקי באשלי רברבי לאמר מה לך אצל דברי שירות ומירות והאגדה כלך לך אצל ננעים ואהללות קלות והמורות התורה לפרש מעמקי ולבאר כתיבתי ולגלות צפונותי כי בער אנכי מאיש ולא בינת אדם לי. אמנם זאת חלקי ונחלתי סבעל והדן אותי לבך זכות ולא להובה יוכחו בשמים סבעל לפוכה. וכתבת על ארץ רבה ויובה לחיי עוה"ז ועוה"ב. כשתירת הפעוט והעלוב תולעת ולא איש ועירא דמן חבריא :

הק יהודא ליווא בלא"א כהר"ד שמואל זנויל וצל או פנהיים מוודמילשא

הקרמת המחבר פרחי שושנים

החווה ישעי' אמר כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתו יצאתו אף עשיתו (ישעי' פ"ג ד) ופי' חרל שלא תהי' שום קריאת בלתי לה לבח אמת חבנים רצונך לזכור מי שאמר והיה העולם לסוד אגדה, ולכבוד קשה סכאן משמע שלימוד אגדה חשובה הא אמו אין לו להקבזה בעולם אלא ד' אמות של הלכה ולהבין דברי רד"ל וחייתם נקיים הידוע כי כחי החינוכי ישבאדם יתייחס אליו ד' כינויים טרנ"ש והם משפיעים תיות לכר העולם הקטן ולעולם הגדול שהם אביע עד ישראל מפרנסים לאביהם שבשמים ענבה עליהם נקרא יהודה שהיא גשמה לארבעה אמות האלה כי ע"י ד' חלקי פרדס מאיר השם הו"ה באביע ירד באצילות וכו' ובתוכם סתעלם אור גדול אחד נק' ויחיד עליון באהדות נפלא והוא קיצו של ירד העליון ההו"ה והוא כחי יחידה דכללות כל העולמות ונקרא בפי המקובלים עולם אדם קדמון ומשם כלשתל"של ויורדת השפע וההארה למטה על ידי צדיקי הדור שמעלים (הה"א תתאה לה"א עילאתי מנפש עד יחידה שזה הייתה כחנת הבריאה לעשות ממדינה הגמון מדינה גבוה וע"י זה יכול לטורד השפע ממדינה הגבוה למטה כפי העת והזמן וכיום השבת דבוקים בבחשבתם במקור החיים אשר שם אין שיעור וגבול כמו שרמזו בצל שדי תתלונן ר"ת שבת ר"ל שבשבת דמה בשמי מרומים כמו שהיה משה רבינו עליו השלום במדום ק"ך יום כסנין צ"ל ואין שום חשק לזה העולם אף כשרואה בשם שדי שאמר לעולם די אוי מצמצם נחשבתו בדברו לביא כחי להשיב סיחידה עד נפש כ"ז יוכל לפעול צדיק הדור אבל פשוטי ב"א שגם עד נפש צדיק לא גיעו כי יש נפש ויש נפש ע"כ צדיק לקשר נפשו עם נפש הצדיק להעלותו אל המקום אשר היה שם אהלו בתחילה ובמה יתבר עבר אל אוחזיו בלימוד אגדה שהוא סוד ובעלי פרפראות אמרו שלכך אנו אומרים בהבנסת שבת השתתחו לה' בהודה קודש שר"ת קבלה וז"כ אמרם דל חייב אדם לקבל פני רבו ברנל שיהיה משפיע עליו השייך לחלק גשמתו כי בזה תבצא הגמש מצותה. ובוה העמסתי מ"ש בספרי בהעלותך פסקא מ"ש ר"טב"י אומר הלכה בידוע שעשו שונא ליעקב וכו' שבאמת אין זה הלכה אלא אגדה אל ותבה על החשן כי מצינו (גדה פ"ה ב') ברכות כ"ב ב' הלכות ד"א (שם ל"א א') אל יפאר אדם מחברו אלא כותף דבר הלכה וסירתו שם שאמר דבר אגדה (סנהדרין ס"ח א') שלשת אלפים הלכות בהלכות נמיעות קשואין (שם נ') מאות הלכות במטל פורח באויר לשם ק"ח א"י ונתעלמה ממנו הלכה אבר קפן כי באמת אין זה הלכה אלא מדרש אגדה הדורש את המקרא והפזונה כמה שאמר ר"טב"י הלכה בידוע שעשו שונא ליעקב ר"ל דצדיקים אשר בשם ישראל יבונה יודעים שגאת היצר שתוכו מלא שגאה ואיבה אבל אשר בשם יעקב יבונה בראת היצר אהבה והיכה ובאמת תוכו רצוף שגאה ואיבה וזה הלכה בידוע

שעשו

הקדמת המתבר פרחי שושנים

שעשו שונא ליעקב להפיה בו רוח כתבים להקרא ביום סנוחה אשר אין להגשמה קורת רוח לא סתם ולא מהמנם ע"כ קטני אני העלוב ללקוח דברים יקרים והגמלאים במספרים חדשים גם ישנים וקראתי שם המצבת פרחי שושנים ע"ש אני לודי וודי לי הרועה בשושנים.

פעולת ומעלות השיר

והמעזה אשר בתהלים ק"ט ל"ד ומידות ה"י לי חוקיך אר"ח תגיע זמן שיעשה ישראל ומידות להקב"ה פ"ד ופ"י פ' וחז"ל אמרו הכל פרכות ג"ה א"י בזמן שבית המקדש קיים. מוצח מכפר ועכשיו שלחנו של אדם סכר. וזה מה שיש לדקדק בזה איננו צריך להעלות פה אבל כמה שידוע מתכני המוקד ומתכני הקבלה שהגשם נקשר עם הגשן טובא בגשמות יתודה וז"ל א' בשם ספר לבנת הספיר וז"ל בגין תשמתא מתגרת מלעילא מצדוד דודים ודנילא בנינא ושיר של מלאכי השחת ושיר הגלגלים אשר ישיר לה ע"ש סוכן הדבר כפשוטו דהנה בעת הקרבת הקרבן על גבי המזבח היו הלויים משורדים וכי המעם בזה כדי לעורר את נפש הבקריב וזה בזמן שבית המקדש קיים ניכר אם מוצח מכפר ר"ל אם גשם נקשר עם שירי הלויים ועכשיו שלחנו של אדם סכר ר"ל אם נקשר בגשם האדם השחת והתשבתות להג עלמים כד"ל רבא עגילה י"ב כ"י ע"פ כזם השביעי שבת היה שישאל אכלים ושחתים מתחילין בדברי תורה וכדברי תשבתות וזה פ"י הבתוב נ"כ ג' מ"ח ועתה קוד לי סגן וז"ל סגן המגן דהנה כ"ף מתיבת כמגן צב תיבת המגן הוא לכאורה שפת יתר אבל לפי הפתחו דעיקר הגשן לעורר את נפש האדם כאשר היתה תילה ל"מבע במכון שבתה סוכן הדבר לאשוח קחו לי סגן ולאיה סגן אני תפץ ערא והיה כמגן ר"ל שתהא ניכר מתוך פעולת הגשן פעלת המגן. והדעה לידע משפטי השיר ומדותו יחזיש מעל הספר שלמי הגבורים פ"ד ודעה שאבותינו ידעו כל תנאים וזהות האדם מוצר הזמירות אזי מסתלקן המקפרינן והלמים להם וע"כ נקרא ומידות מלשון הכתוב ולשע"י י"ח ה"י וכתת הלולים במזמרות וז"ל ח"ד ותהלים ק"ט ג"ח ומידות כלומר פה שהזמירות כדתיים המקפרינן לא הבנתים והם היו לי כחוקיך שאין להם הבנה פשטיות ע"ז בא ר"ת ואמר הגיע זמן שיעשו ישראל ומידות לחקבה וז"ל שהזמירות הבה למעלה סן המבע ודבר שהוא למעלה סן המבע אין כמה שכליני להשית ערא הגיע זמן שתודבק המבע אנשית כפ"ש שלעתיד ילמדו ולא ישתכחו ואמרו כדור זכנה האי בר גש דידע למצתי למצתי ברעותא ובכוננה ולכא וכו' ואמר כדור מאתען ר"ס כ"י כל מה וחשיב בר גש וכל מה האמתי לא עביד מילא עד דאפיק עם שפוחתי והאי מלה דאפיק מתבקע באיירא וחזלא וסלקא ומייסא בעלמא התעביד מיני קלא והוא קלא מרא דנרפין וסלקין ומייסין התעביד קלא תפל לי סגן דנפל ואחיד לכתרא קדישא בראשא דמלכא. וכו' יתמו פה דובר שתק אשר שמעתי דבת רבים וז"ל מאד שהשירת בוזן לב ודוקר בליות

ה פ

פעולת ומעלות השיר

כלית אמאי צריך להתפלל לפניו בבבוי שפתים תסני דכל מי שיש לו לבקש מהקב"ה יחשוב בלבו שאלתו ויכין את לבו ורעיונו זה הודיע תעלומות לב ימלא משאלותיו אם ראוי הוא וכו' הי' מתקדש שליח ואי נברא לא ותי סאי אהני לי פמפוטוי מילי. ולפי הצובר יתכן כי אותיות ותורה והתפלה אינם תפריחות רק רוחניות לפי שהם נמצאים מהנחיות וכל זאת רחמי בצורתה לפנימיות ורוחניות והויכוח היוצא בתכל פיו של אדם הוא המגיע כחת האותיות ומסיבת תועתם יתהו אורות חדשות ע"ד הרכבת המדקדק והם חדשות מסש לפי מצב העולמות בעת ודנע והוא רעי הוצאה המה מתצמצם דכוז.

במד"ש הזכר בסוף ספר עשרה שלשים רק פ"ד ובקב ה"ש פ"ק פ"ז ר' אליעזר הקליר נבא"ז הלכות הוכרת הגשם פי' לשצ"ח מוכא רא"י ש"ר אליעזר הקליר הוא ר"א בן ערף כשרצה לייסד פיוסו עלה לרקיע ע"י שם ושאל למיכאל האיק המלאכים משודרים והאיק שיהתם מיוסדת האל שהם כאלפא ביתא ע"ש בתום תגינה ית א' דה ורגלי וס"ש ש"רא לא ודי תנא לפי שכל פיוסיו המה ע"פ דברי המדלשים ידוע שכל המדלשים המסיקות היו משוגרים בפי רבותנו התנאים אלא ישאדכ כל אחד כתב לנצמו ממה שכתר. ובספר דברי שלמה פ' בשלה דף ק"ה ב' כתב ודל שלא יצדק ענין השיר הגעשה לאל יתברך אלא לאיש שלם באהבת השירה והאופן אשר לא יצדק שיהו כן הוא מבווא רש"י ברכות דף י' ע"א ב"ה ואמר שירה ע"ש. ובפי יסוד- יוסף פ"ק פ"ז ובקב ה"ש פ"ק פ"ז סוב סאוד שכבל פיוס יחשוב לרמוז שם המתבר אהו פיהט ויכין שיעמוד וכו' ויעלה לרצון אמידת שבה היכוח ונמ יש נחת רוח גדול לאהו המתבר פיוס זה כשאמר בבחנה ע"ש. והרב ר' יהודה ליב בר משה חזן בהקדמתו לס' שירי יהודה ליהודים באמיד שנת תע"ז כ' ודל יען כי ראה ראיתי בין בני עמינו העוסקים בשירת נברים וזרים אשר לא שערס אבותינו וזרים ופזרים ובפרט בסעודות מצוה אינם נזהרים וכי לכן גרתי אל לכו לחקור ולחדש זכר ע"ש.

מבוא לעת הנמיר

אמר הכותב להעמיד בעלי הפיוטים על מכוונם ועיקרם זהו דבר לארא בענינים כמו אלה התלויים בחסרון ידיעה וקריאה בספרים הרבה מה שאינם מצוים תח"י ואפשר כי שיש לו עקד גדול מספרים שונים וטרוכים לפניו ויש לו השערה נכונה נקל לו לדבר ברברים כאלה וכ"ז בהשערה אבל לא בהלכה ברורה כי מי האיש שהי' או לספר לנו מקום תענותם ומחזותם וביותר להיות בכל מקומות מושבותם לברד ולהתאחד דעת כשרא הוא דבר החוק כי את אשר יקרב חכם זה יחזיק חכם אשר זה יעמיד בעל הפיוסן בבליח זה מושק אהו בעבותות העגלה יודלליכה ע"י ברכות: כ"פ א' פלותתא דאב"י ודכא בינאי ויחזקן. זה ישיבתו על גריב הברזל להליכרו צפונה חה יורה הלאה לדחופה. ולכן אכתוב פה

רק

סבוא לעת הזמיר

רק ראשי הפרקים אשר נשארו לנו תיו זכרונם בספרים שונים והדחת
לדע ראשי הפייטנים יפן אל פוכני הדברים בענינים האלו :

עת הזמיר

בנינו אברהם אבן עזרא בן מאיר נולד בשנת ד'א תתמ"ט בעיר
פאלערא הבידה פדינה קאמפיליא פיימן נחל חכם לבב וחכם הרזים
רעיונו יקרים משובצים בתרחים נבין תיקרי ומבקרי עמנו יש דעות
הלוקות על קרותיו כי יש ספק בהרבה פיונים אם הם סראב"י או סארי
כי פעם חתם אברים ופעם חתם אברהם ופעם בן עזרא באלף ופעם בן
עזרה בה"א. חיבר זמר לסעודת שבת כי אשמרה שבת כיב הר"ם קבאי
בסוף ספרו מהלך שבילי הרעת ובאבודדהם בתפלת ערבית לשבת. חסד
אלהים יסעדנו למצוי"ש זמר אכלו משמנים * לשבת חנוכה ונח חב"ד פוזק
לשבת הזה במחזור קהלת ספרד סתחיל אשמחה כי אפתחה ופיוט קודם
ההפצה לשבת אשריך הר' העברים זהו לו עם רית בעל התוס' הברה
ואהבה

* בשו"ת מהר"י מברונא סי' קל"ז שרא נרנא כחומר הלן וכ' שהרב ר' אברהם
הבהן ז"ל לא רצה להציק להבחורים לנגן הזמר אכלו משמנים שהרי כ' הר"ם א' בש"ע
א"ח סי' תר"ע סעי' י"ב שמעורת חנוכה אינה סעודת מצוה (וכן הוא בשאלות סי'
כ"ז ועי' כדג"ה ש"ס). אבל אין בזה שום תפיסה (א') ידוע סתם' יוסא ח' ד"ה דכ"ע
וסתם' מגילה כ"ה ד"ה ספני ומתום' נדה ל' ד"ה ש"ם דהפייטנים יסרו לפעמים שלא
אליבא דהלכתא ועי' שו"ת מהר"ם ב"ב סי' תמ"א ובמלחמות להרמב"ן פ"ב דיוסא ומ"ז
א"ח סי' ס"ז סק"ם ושו"ת שואל ומשיב סוד"ת ח"א סי' ק"כ ובית יצחק יורד במה
שפי' הפיוט למנחה יז"כ בעשרה הרוני סלכות. (ב') הרי כ' הרמב"ם פ"ג ה"ג סתנוכה
שהחכמים שבאותו הדור הקנו שטונת יפי חנוכה לימי שמחה וכן הוא בממה משת
סי' תהקצ"ג בשם סורו מהרש"ל ה"ה ביש"ש ב"ק פ"ז סי' ל"ז וסעודת חנוכה היא
סעודת מצוה ובחדושי אנשי שם על הכרובי ריש סק"ם שנהגו וראי' שמעורת חנוכה
היא סעודת מצוה מדמשני הש"ם בריה י"ח ב' שאני חנוכה דאיכא מצוה (וכ"כ רש"ל
ביש"ש ב"ק פ"י סי' ל"ז ח"ל ואח"כ סעודת שעושים בימי חנוכה נראים שהם סעודת
מצוה וכ"כ בשו"ת חו"י סי' י"ע) וא"א לומר שרצה הש"ס לומר על הרלקת נר חנוכה
שהרי כקשה ותבטל אידו ותבטל מצותה הרי לך להדיא שמעורת חנוכה מצוה כאפי'
נפשה והרלקת נר חנוכה מצוה כאפי' נפשה. ועוד דאמרינן שם י"ט והלכתא במלה
מגילה תענית ומקשינן קשיא הלכתא אהלכתא ומשני לא קשיא בחנוכה ופודים לא
במלה ואי סעודת חנוכה רשות מה במלה ולא במלה ובפי' פסק המחבר בא"ח סי'
תקס"ח סעי' ה' דהמתענה בחנוכה ה"ח צריך למיחב תענית לתענית' (עשרת מהר"ם
ב"ב סי' קכ"ח) ואין לומר דהתענית אסור אבל אינו מחויב לאכול לחם ובשר וכשאוכל
פירות לא הוי תענית דזה אינו שהרי כ' הרשב"ם הובא במרדכי מגילה סי' תשע"ו דחנוכה
הוי לו כר"ה ולא צריך חינוק וראי' דבירושלמי סדמה להא דאמר בכל מתענין חוץ
משבתות ויו"ט וחנוכה ופודים ור"ח וכ"כ התוס' בתענית י"ח ב' ד"ה הלכה דכתנוכה
ופודים אינו יכול להתענות דיום כשהה ושמתה כתיב ע"ש ועי' בבאה"ם סי' תקכ"ט

עת הזמיר

ואהבה ובט עומד השכחה דף קבץ יש שיד אשר שר רחב בכבוד גדול
 להרב אע"ז. אכי עזרי ישיבותו, סעיפיו אשר נתן ידיו בין אנפי, אני
 עבר לאברהם לסקנה ואקודה ואשתחה לאפיו. ודבנו אביע ברא כרי
 לפני רח נרשיסת שדיל סכתי סדרי אלמאנצי ועשורת חכם צבי סי צרט
 ודבנו ורמכס סתב בארתו לכנו רכיט אברהם לחבב את ספרי ראע"ז
 לשלא ילמד יזום פי רק פי הראנ"ע כי הוא בשכל הישר וכשכל דק
 וזוא סתוד תקי ודברים נעימים ואין ראוי לשיבנם כל אדם ע"ש. וחתום
 בקדושין ל"ז כי דיה סמרתת כי הקשה ה"ד אברהם אבן עזרא ע"ש. נספד
 בחדש אדר ראשון על גבול ספרד שנת תתקכ"ז ושני ימי היו חמ"ט
 ושבעים שנה ובעת פמידתו קרא על עצמו ואברם בן חמ"ט ושבעים שנה
 בצאתו סודין אף של עולם והיא שנת ד"א התקל"ג לבריאות עולם, והי
 מחבב דברי חזונו ר' יהודה הלוי ע"י באע"ז פ' יתרו בס' אנכי ה' שמכ"א
 דבריו וזל שאלני ר' יהודה הלוי ע"ש

ר' אברהם בר יצחק סתן צדק הי' בוסן הריף ור"ש הגדול ערף
 ד"א תתנז חיבר פוזס הרדסן לברית סילה קדם ברה"מ, יצד לשבת ברית
 סילה ועשה ברית חתנים ע"י שרת רשל סי כ"ט וברית אברהם להרב
 רצ"ב אייערבאך דף ל"ב.

ר' אדונוים הלוי הוא דגלש שמו בערכו בן לברט המערכי סעיד
 פאם סדינת סאראקא, גכר רכינו סערי נאן ע"י שיד בסכתבו לפרחון
 הותנו יל רכינו ניסים חבר סתבת הקדש על שרשי לשון הקדש והדקדק
 סולל השטת על סתבת סנתם בן סרוק בלשון ערב הביאו רשי דל בפי
 על התורה כמה פעמים ובשאר הקדמותי הי' בערף ד"א תת"ק ובתחכמתי
 נאמר עלי' לשיריו ביד הון חבוקים, וראביע בפתחתו למאננים סנה אותו
 בין זקני להק ובשה"ע כ' ואני ראיתי ס' ישן נושן והוא סתבת דגלש
 והשטת סנתם בן סרוק ספרדיי עליו, ותשובת תלמידי דגלש ותשובת תלמידי
 סנתם לזם ראיתי אחר קדוש ר"ת סכרע כיניהם והוא ר"ת בן יעקב.
 חבר פוזס דוד יקרא לוסרות של שבת ותתם בו ד' פעמים דגלש ופוזס
 י"ד ד"י הגר לברה"מ של חתונה ור"ת ש' לו שיד ארוך ובראשי הבתים
 הראשנים הוא ר"ת בן יעקב.

ר' אלעזר פקדה הוא יזם כמלפנת רבינו בתי המרדי כ"כ
 רבינו בודי פ' סקף חבר הוסד אנל והלפח למוצאי שבת.

ר

סק"ז בשם שו"ת בית יעקב דבתנוכה חייב לאכול סמו בשבת ח"מ ע"ש. וע"י יר"ד סי'
 דפ"ו סעי' ד' ומה שנקרא רשות משום דמצוה לגבי חובה רשות קרינן לי כדאיתא
 חז"ן ק"ת א' וע"ש ברש"י ות"ס' ב"כות כ"ו א' ד"ה טעה וכ"ו כ' ד"ה הלכה, ובעיקר
 הדבר דפ"ש הפייטן בית כור חסטר לצורך חנוכה כוונתו כמ"ש ברמב"ם פ"ד הי"ב
 מהלכות תנוכה אפילו עני המתפרנס סן הצדקה סוכר כסותו ולקח שמן לנרות, אח"כ
 מצאתי בשלטי גבורים (אצל הג"ה סרדכי) סוף פ' כמה סדליקן סבך לסעודה הנכח
 סן התולה וטבח סנת ניספריא ס"ד כמנין ס"ד נרות דם השמשים וכו' הוצאתי את
 בעל הפייט הפשי סתתפיסה.

עת הזמיר

ר' חיים יצחק הי' בעדן הוא ז"ל מאות ליצירה. חבר פנים הי' ה וברוך צדי קדם קידוש של שבת.

ר' יהודה ב' שמאל הלוי הגקרא אלחריזי הי' גבדו מאד וכספרד ארץ סולחתי עיר פילסוליה בעיני הרו. בשוית ותי סי רליה כ' שקבלה בידו שהוא ר' יהודה חיוני וכתב שם בהשפעות שטראה לו לרבינו אהעז בן אחת אמו לקח בתו אודי מוחו ומה שנמצא לעי שחבר לו ריש בסדר א' ב' בפיוט שיסר לפורים לקהלות ספרד ורבינו אהעז השלים נתן לו בתו טוב הוא וחתנו מביא הרבה פעמים בפ' ובשנת ד'א תתיק בהיותו אז בן תלשים עלה סארץ ספרד אל הארץ הקדושה וכסוף יסוד תאב וחשק לראות ירושלים עיהק כנראה סדבריו אשר לם בפ' הדבר לעופת הבווי חיה מאד כ'ב ועלה דרך סצרים לארץ ישראל וכבואו אל לערי ירושלים הלך בסבב עלשענותיו הלך ונכה וסקנן כסד גפשו את הקינה ציון הלא תשאלו ובעהוד גרמס שמה סדהרות איש רוכב ויסח אולם כפי הגראה לא השיו הפצו כי מיום שהתגודר ברמשק לא נשמע ממנו כאוסה והבר כמה מאות פיופים ובהם הגצוף לעניני יוד גפיש וחתם בראשי הדוחים שמו יהודה אלא שבעלי רקבלה מחק הרח אות ר' כ'י שיהי רמו לשם הוי"ה. וכן על ראש פיוט ברכי אצולה כי שהוא פרסבן וזה שקר סחלט כי הרסבן בעצמו ב' בהעלותך ע"פ ואצלתי מן הרח חלק על דברי הפיוטן. וכשוות המיחסות לרסבן סי' רפ"ד וכן כסד הקסח לרבינו בחיי דפוס לזבלק שנת ש"ז דף ס"ז ע"א מביא הפיוט הלז בשם ר' הלוי וכן סוכח סתוכו ג"כ שודי בסוף התחו יעד כרס וכר חתם יהודה בן שמאל ג"ע ורבינו הרסבים ול כתב לו תשואות חן על שהעתיק כפריו.

ר' יהודה חבר את הזמר יום שבתן חסד ית אלי לני תלים קדם אישי חאב אציב לפני הקורא כי טעות נפל בהפיוט הלז וכצ"ל חבר כל אהליו כנתיבות לב עולם דקלוב הצור תמים וכו' (לבלב פי' פרח).

ר' יהונתן חתם כתיבת חוק בזמר יום שבת קדוש הוא לילי שבת ולשמעתי כי מתחלתו לא פייט כי אם עד תחו קלי קלות והתגודר בגולה ופעם אחד נודמן עם איש אחד אצל בעה"ב אחד בשבת קדוש והתפאר האיש שהוא שעשה זמר לזכרו בש"ק וכבר אותו הבעה לזמר אשר לו עד קלי קלות זר יהונתן בשמעו כי איש אחד ישיר את שיריו היצו לו סאד. ורב את ריבו עם האיש ההוא ולא יכל להתאפק וספר לבעה"ב כי מפני שכבר עליו לזמר תיבת חוק הלך לו להתגודר ובאשר ימצא. ויעז האורח. ויצא הפסק מכעה"ב והחליט שאם באמת עשה האיש געל את הזמר עליו לזמר עם תיבת חוק והאיש געל בשמעו זאת געלים סיד וצלתה רוח השירם על ר' יהונתן ופתח פיו: קלי קלות יהדוק בעת שירי יגדוק. כי כפל רמה חלון. ואל ישינו גבולי. באורח שיר נפל חבלי התקולשו ואל תלמשו כגוד שיר שפרה לי.

ר' יעקב מני חבר הזמר כמוצאי יום סנוחה למוצאי שבת ועי כבוד העין לב קצ"ט ב.

עת הזמיר

ר' יצחק נאמח ביד יהודה הי' סטולי מדינת אימליא גולד בערך שנת דא תשי"ז וישב על כסא הרבנות בעיר אלסונא מדינת ספרד עד שנת תתס"ט ונפטר בקורנבא ויכר פיה"ש רבים כמ"ש הבהר"ש בלשוח ה"שביא סי' תי"ח ובש"ת ת"שבי"ן ח"א כי ע"כ סכנתו בעל השירים ד"ר הלוי שר עליו ופי"ט המבריל בין קד"ש לחל לכוצ"ש. והי' עני ומדוכא ביסורים ועי' בסוד א"ח סי' רס"ב והתם לשם יצחק הקטן מן יצוה וועי' בסי' תי"ן לכ' ה"ח ומה שנתקף בביה"ד התפלות בקהלות ספרד ובביה"ד הקראים כגון אל פודה הוא הנכפה ולא מן מהכרו וגם הבר' את הוכר יום זה לישראל אודה ולמדה לוסד בליל שבת ויש שיחכים ח"כד הזה לר' יצחק לוריא כי בראשי הדיונים נ"טס לשם יצחק לוריא אבל האמת הורה ח"כ.

ר' יצחק לוריא אשכנזי ב"ד שלכה הוא אבי כל תופשי דכ"י הקבלה והוא הבר' ג' שירים ל"ג סעודת של שבת והתם לשם ושם אבי' ושם כ"אפתה בראשי הבתים והבה יפיה בחרוזים ובמקצב התנועות ויתחת ובלשון ארמי שאינ' תול' כ"כ על לשוננו בלשון הקדוש וכלל גם בקצ' לשוננו הסוטה של ג' הסעודות ועם שהיה ספרדי מלידה ומכאן כי תואר אשכנזי שמתואר בו לא סמנו הוא דק מאבותיו ואבית אבותיו צבאו לשכ"ן כבוד בארצנו וכי משפחה לוריא אינה משפחה ספרדית כי לא נמצאת בניהם רק משפחה אשכנזית וסולגית אבל הוא ויל' גולד בצפת ובילוחו ירד למצרים אל חורו ונתגדל שם. וחזר לצפת שנה ארת ואיח' השליש קצת פמיוהו לנכור וזי' הקבלה לסודו דל' וגב"ר שם והיה נ"כ ח"ק יצום בגולה והי' תלמידו של רמב"ן מרה בצלאל אשכנזי חגם שלא נראה במנו' חזר בגולה יראה בס' תוספת ישרים בהקדמה שאמר פמיוהו דאז בכפרי רב אלפסי שלו חז"שים רבים כתובים בגליונות קצתם מדכו הגל' וקצתם שלו ועל כל חדוש שם בעליו כ"טוב. והי' לו יד גם במלאכת השיר (ע"י שהי' להגאון הידרא ולו וסידד אמר בשב"ה"ן קורם קידוש ליל שבת התם אני יצחק לוריא בן שלמה והשי"ן כפול. וטופח יהא רעוא ספסיק. בין חורו לביתן שכפל בו את השי"ן משלמה ובין לכצ"ע על רפתא שגמר בו החימת שלמה הגאון קדם ברכת המוציא. וליום שק פוזט אמרד לכעודתו והתם יצחק לוריא. בני היכלא דכסיפין לסעודה שלי"ת והתם יצחק לוריא וכן עשה הרבה פיוטים לקהילות ספרד.

ר' ישעיה ב"ד סרדכי התום כומר איש חסיד למוצי"ש אה"י האל"ף ב"ת וכמחזקה לי' שהפיימן עשה פוזט הלז כפי אשר נמצא בחבור יפה כה"שועה של רבינו נסים שכתב לחותנו דוג"ש ואב' אמת הוא שלקד סתחבור יפה הגל' נמצא שצריך לרעס בסוף הזמר ופרע לו איש האמת ולסעתי שהפלישין עוסד בפאדחה.

ר' ישראל התום כומר יום זה בחבור ליום השבת ואני יודע מי הוא ומתי היה.

ר' ישראל ב"ד כ"סה נאגודה פיימן טחל הי' בחורו של ר' מנחם די לתאגא ח"ר הוכר ית' רבון עלם היה גרפס בעולת התמיד להמחבר

עת הזמיר

הגור דפוס וויניצ'יא. וברפובליק שלנו חסד אחד הונו למקדשך טוב הונו
אלה גרפם ישם באותיות קטנות ובלא נקודות חי יהודה ארי במדינא שר
עליו בראש הכפר הגיל לא קם בישראל בישראל והאידול כי ששדיו
חלשים בשמים.

ר' מנחם חבר זכר מה ידחת לליל שבת ולא ידעתי זמנו ופי
הוא והזמר הלו נמצא בשירים חסידות דפוס קאנפאטאנינא שנת שנת
ואולי הוא ר' מנחם ביד תלכו או ר' מנחם אחיו של ר' יקותיאל המוכא
בריקאנפי סי תקפו ואביו של ר' אלי הזקן.

ר' מרדכי בר יצחק התחום בתיבת הזק בשרי מה יפיה לא אדע סי
הוא ומתי הי' ושמעתי שהוא פבעלי עשה לבלשים והזמר הלו שר לו
לחוק את לבו בעת שבת לו כנו כליל שבת ואומרים כי בתיבת חי זקף
וכי זקף בנו את ראשו ע"כ שמעתי אבל לא מצאתי בשום ספר שהי'
בעל הלכשים פייטן ואפשר שהוא הגור בתום נדה דף לז דיה הלכתא.

ר' משה הוא רבינו משה בר קלניסוס הזקן מוכא בשנת רשל
סי כיש התם כומר כל מקדש שביעי אשר תיבה הראשונה פדפיזט כזה:
סקיט. שומר. זרבה כמו שעשה בהרבה פיוטים כמו בקרובות יום
אחזקן של פסח ואח"כ סוד איב ותשריק וחרתים האלה מאת צדיק
ותשריק חסרים והשלמתים כפי שמצאתי במידור ישן והוא המתבר כנודתה
ולמטה והבר כמה פיוטים כמו זולת לשבת העוכה במחזור רומא.

ר' נתמן בעל הפיוט אלי חיש נאלי לא אדע זמנו ומקומו ופי
הי ואולי הוא ר' נתמן פרעגענשבורג אשר הי' בזמן ר' יהודה החסיד.

ר' שלמה התחום בומר שמד שבתותי לא אדע זמנו ופי היה.

ר' שירא התחום בומר חדש שליטני לא אדע זמנו ופי היה.

ר' שמואל התחום בומר שבת היום לא אדע זמנו ופי הי' חלדעתי
הוא ר"ש החסיד.

ר' שמעון בר יצחק בר אבין כן חתום בקרובות לד דפסח תחילת
אמרו לאנקים אידים וכאופן לשבת חזתים של פסח ואשכנזי הי' והוא
רבינו שמעון הגדול תלמידו של רבינו אלפסי תפסד בקק כנאנא שנת
תגזז עי כפי מצדף לחכמה דף יד ע"כ כל שלשלת יחשו ועי ידית
סדרשיל סי כיש איש עשה כמה וכמה פיוטים אשר אמד עליו שהוא
הי פייטני חתם שמעון בר יצחק חזק חבר הפיוט ברך הי' יום יום
ואח"כ עשה תרוז המתחיל יצה צוד חסדו ויסוד לתת שיר לשבת להשיר
על שהוציאנו מסצרים והצילנו מארבע סלכות ורנילים היו לומר בפעם
אזה אולם זה איזה שנים נתחלק השיר לשיר כסעודת שחרית עד בבואו
מאזם ובסעודה ג' טורים הזכר, והי הזמר בערן ומים כמו שעשה
הקליר והשיר הלו לא היו כזברים אדע בשביל שאינו בדבר כלל סעניני
לשבת וכמעט שהי' נאבד ונרכס ע"כ קם אחד מכני בניו או סתלכדי
תלמידיו ושמו ברך ופתח בברוך וחרוזו יביתו שהתעכפה הלו לא מר שמעון
הוא וניכר כפי רהיפת הלשון ברוך הי' יום יום אינו כלישנא דברוך אל עליון.

אגרת שבת

אגרת ששלה השבת להרב ר' אברהם אבן עזרא ז"ל להוכיח כי תחלת השבת הוא בערב יום שלפניו ואו ה' האמן עזרא בעיר לאנדאן מדינת בריסאניה כי שבת יתחד ג' י"ח .

מחד וארתן ידי ואוליף הספרים תולה אל
 חוד הלכנה והנה כתוב שם סידרה ויהי שרז
 ויהי סוקר וסוף חומר כאלו ה' בוקר יום
 שני פלה יום א' אלס כי הלילה סוף חוד היום
 וכחפס קרעתי

וכיעית בעשרת הדברים : כגדי וגם קרעתי
 בריח עולם לכל חרות וחרים : זה הסידרה כי
 וכן כתוב בראשית כל כפרים : חמרתו סוף להלל
 לסען אחיה נפת להודים : שבת אחת ולא
 וסרנע לעס שוכני קברים : יחללו ישראל
 וששים בי וקנים עם נערים : שבתח ירנה אם
 פני לא יספרו על פות ישראל : שבתח ירנה אם
 והגרים אשר הם בשערים : יראו זה הסידרה
 בסוכים והסודים ושנורים : הרע גם נהי כלס
 תם יבדיל חשובים בגורים : לפג וקלם בעיני
 כיוסו נפתח פאת שערים : בגימט וחלוקת
 ותבון מצוא חפץ ודבר דבר : כעבור כבוד שבת
 לסען שפרתני מאד סימי נעורים : אשר הובא אליך הספרים : וחזור כדד אם
 אשר החשה ולא תדור גורים : אחן שנת לעיני
 וחשלות אל כל העברים : אחר זאת אם
 הקדוש עד שאכתוב אגרת ארוכה לבאר את
 ראשית יום התורה ולהסיר פת ומקם כי כל
 ישראל הערומים גם האדוקים שמהם יודעים כי
 לא נכתבה פרשח בראשית חשבה השי"ח ככל
 יום רק כעבור שידעו שמרי התורה איך ישמרו
 השבת כאשר שנת השי"ח לספור ימי בראשית
 והנה אם יהיה סוף השש עד בוקר יום השביעי
 ה' לט לספור הלילה הבא סה זה הסידרה
 מתחשם כל ישראל כמזרח וכמערב גם הקרובים
 גם האדוקים גם האדום גם האמתיים והמחמין
 בסידרה זה השי"ח יקום נקמת השבת ממס והקדור
 אוח בכול גדול חדק לטוט לחט גם הספור
 הכותב אותו בפירוש התורה יז יבם חיים
 ועין ימיט כהה חכהה ולכל בני ישראל
 יהיה אשר .

בשנת ארבעה אלפים ותשע מאות ותשע עשרה
 פתאי ליל שנת בארבעה עשרה לתשע פנת ואז
 ספרים הספרים סקרא חכן מורה ויהי בעיר
 אחת מפרי ה' הקרא קנה הארסן סהא גטל
 פניני מנבולות

אני שבת עפוח רח יקרים
 ובין השם ובין בני בני אוח
 ובי כל פקשיו בלה אלהים
 ולא ירד אז מן
 אני עונג להיים על הארסת
 אני חרות וברים גם נקבות
 ולא יתאבלו בי אבלים
 השקם ימצאו עבד ואמה
 יניחון כל בהמותיהם ביד אדם
 וכל פשכיל ביינו הוא יקדש
 ככל יום ימצאו שערי תבונה
 סכובד סעשות דרך
 ושפרותך סכל אשם
 בזקנותך שנגה נמצא בך
 ושם כתוב לחלל יום שביעי
 לחבר אגרת דרך האמונת

אני שבת עפוח רח יקרים
 ובין השם ובין בני בני אוח
 ובי כל פקשיו בלה אלהים
 ולא ירד אז מן
 אני עונג להיים על הארסת
 אני חרות וברים גם נקבות
 ולא יתאבלו בי אבלים
 השקם ימצאו עבד ואמה
 יניחון כל בהמותיהם ביד אדם
 וכל פשכיל ביינו הוא יקדש
 ככל יום ימצאו שערי תבונה
 סכובד סעשות דרך
 ושפרותך סכל אשם
 בזקנותך שנגה נמצא בך
 ושם כתוב לחלל יום שביעי
 לחבר אגרת דרך האמונת

יום וידי נטפו מר והקראנה ותהי כפי כדכס
 למחוק חן בקרתי העורים חס לבי בקרני וכחשם
 יאה ספי והשאל הסומד לעדי מה פשעי ומה
 חסאות כי מיום שידעתי את השם הגככד והטרם
 אגר בראי ולמדתי מנחתו לעולם אהבתי את
 כמות וכפרים בואה הייתי ילול לקרונה ככל לבי
 גם בלאתה הייתי משלח אותה בשמחה ובשירים
 ופי ככל פנדיה אמן כחתי ומחשם שלחה אלי
 זאת האגרת :

וען ויחגר אלי ליר השבת האנד האנד
 לה אגר הביאו תלמידך אל ציוד החמול ספרים
 סרטים על התורה וסס כתוב לחלל את השבת
 וחחם האחד כעבור כבוד השבת להאחם בתלמחה
 סתורה עם אחיני השבת ולא תשא פני אדם
 חיקן ותחפסם רוח עלי ונפסי נכבולה מחד

שער הכנה

בשנת דף קי"ז אמר רב הסוד לשלם ישרים אדם להולאת שנת אלא
 והיה ביום השני והיום אלא אשר יבואו פירשי' ול' בשעת הכנה. סנה והנחה
 כהשכחה הוא דכתיב ויקלמו אותו צנוק צנוק ור"ל חלקה לשני צוקים שלא
 היו לוקדים את האן אלא ב' שעות וחס השמש וגמס צד שעות (ברכות כ"ז)
 ושעה ה' ממיל קחשת שנת להגלות חה והיה ביום השני כאשר עבר שעה וחלק
 מיום השני כמזכר והבית לאלתר ואפשר לפרש כפשוטו כח"ס בהפרי פ' הבא חין
 והי' אלא חיד. אם זו השחית הכין מלשון לחמים ולחמרות ובהפרי ודעת כ'
 מלשן חלק זו השחית הכין את אשר יבואו שרין להבין על שנת.

כתיב לו עלי ואני פירש כ' צדור היום שזה לא נאמר כי אם על מי
 שיטל ואין צדור כעת שרתי לו לבקש בהלואה ויבטח שהשי' חזק לו כדי לפרוש
 חבל מי שאין ידו משגת וחזן מהשכח לחלוא חין רחמי לחמוך על כנס ולכסיל
 פגמו על כבודו כדי לטעם את השכחות וירע כי שונג גדול הוא לחסל משלו חשי'
 פה חריבה וכל עמה וסיים ולמד מלוי הקרבות ועי' בהולוחת יעקב יסוף מ"ש
 כפ' לו בנס הרב מרה מנחם ביאר החס' על הפסוק לו עלי והמלא נחת.

כבוד השבת

שנת קיים וכן הוא צדור פירא סיג ר' ישמאל צד ימי שאל לרבי צד חזן
 לאין בטום מה סן מחשארין אל צכות שסס מכבדים את השבתות ויסיף פונים.

שעם כבוד

שעם הפרשת חלה בע"ש ע"י אשה צדושלמי שנת פ"ב הלכה ר' חס ככתם
 מן של אדם הראשון (כי ניטל מחט הגשמה יתירה ע"י אכילתו מפני כדעת
 כדאיסא כספיקא ומלא מין את מיט וניער ללא נפש כעלמיות וכוה מיושב דיוק
 כצבוק כי ביום אכלך מחט מות תמות ביום אכלה דייקא בגשמה סיכידה וכפלים
 סיום פחות בזמן תמיד הנפש מהג"י) שהוא הי' ראשון לבאי עולם כלומר מוציא
 של עולם והמוצא והמשוכח נקרא ראשית כמו ולקחת מראשית כל פרי האדמה
 והחלה נקראת ראשית שהיא חכמה והברכה היא צבינה ואשה מקורה במלכות
 והמלכות נקראת צרכה פ"ב רחמי היא לברכה וכאשר מפרישה החלה וטומאת החלה
 לבסן שהוא חסד אל כובש דין הקשה דינא דמלסמא וכוה נקל לם למקן חה הוא
 חקנה החלם כמטאר בהחריס פ"ג היא חלסמט משונה ואזי מקורה צדן.

קריאת שמות

בברכת דף ח' ע"ב אמר ר"א לשלם ישרים אדם פרשיותיו עם הלמד
 שמות כי הגאון צפ"י ד"ח על צדקות פירא חות מ"ח והבואו הח"א צפ"י רש"י
 שרין להעביר כל פסוק שני פעמים מקרא ואמר תרגום דלא כדעת המארישיל
 ואל"ה ז"ל סוף מס' חולין שסוברים שרין להעביר כל פרשה ב' פעמים ואח"כ
 יאמר התרגום מכל הפרשה ע"ש. (ובהב הגאון צפ"י פ"ה צפ"י ממות פל"ב
 פ"ג דמראה לו שהוא מחלוקת החס' והראש' ז"ל דהתום ס"ל דלרין לקרות כל הפרשה
 כולה שנים מקרא ואמר כך התרגום מכל הפרשה והראש' ס"ל דכל פסוק יאמר
 שתיים ע"ש) שכל המשלים פרשיותיו עם הצדור מאריכים לו ימיו ושנתיו והנה
 פ"ש מאריכים לו ימיו ושנתיו לרין ביאר מדוע פרשוהו צבאן אריכות ימים ושנים
 יותר

קריאת שמירת

יזכר ממשאל מקומות הא בכל המטם כפיך אורך ימים נימינה ומראה דגה ידוע
 שיזכר נקל לאדם להתגדר ולהתנהג בפרשום כשהוא לבדו בנינו משהוא צין
 חבורות אנשים זה כל המשלים פרשומתו היט במשלים פלחו בפניו פרישות אף
 כשהוא עם כלבד מחרים לו יחיו ושעמוז ובע"ש הוא זמן השלמה כדוע ליה.
 ואפילו פסחים וריבון שע"ס זה לא פי" ס"א כלום אפי"ה לריך ג"כ לתור ספרנוס
 ולחלצה מזה רחיה לדעת הגאונים שרץ להעביר כל פסוק שמות והגלוח כפי' הקריאה
 דזה אם כדאי"ה ע"ש. וזה סוד קריאתו בתורה יקרא כל פסוק שנים מקרא ואחד
 כפי' בתורה כ"ס או יקרא עליו התרגום. ומתקן ללמוד גם פרטי ויל עה"ת כח"ש
 כפי' בח"ת פי' רעה ודברא שמים יולא די שיהם, פי' כס' יד שלום עה"ת
 עמם כפי'. יום השני צבוק יזכר לקחת שמות כ"כ גורי הארז"ל ואם אפשר
 יקרא בשום ויטין לקנות תוספת בשם הבאה והפסוק האחרון מהכורה
 יקרא כ"ס מקרא אחד שקרא התרגום כדי שישלב בתורה והגבוי"ם (השורה)
 והכתובים (היום) כדוד. אם נאגם ולא קרא ביום השני שמות אוי יקראנה ביום
 השני אחד תפלה שחרים כן הוא בספר הכוונת.

קציצת הצפרנים

בזכר שנות דף ר"ח ע"ס הנה מסתו שלשלמה כ' שהקליפה צופרהה
 אחת. ולהבין מדוע יאחו הקליפות בלפרים כי הנה ידוע שהדם הוא הנפש
 אשר משכנה בלב ומשם יפרד ומתפשט בחיות לכל חברי הגוף וכל אשר יתרחק
 חברי הגוף מלב ונפש נתלמס הדם לחטם אחד לחטם עד שתכלה מעט מעט
 מה העלמי וכאשר יולא מגדר התאחדות ויהי למחוט נפרד אוי נפלהק הדקות של
 החיות כשר האלבע מהלפרנים המתאחדים עם הכשר שהם פסולת הדם וכוה
 הוכחא מתגברים הקליפות לינק שזה בחיים חיותו של אדם וכדי שלא יתפסחו
 יעלו למעלה בהלפרנים הדבוקים בבשר האלבע עלמה (כי הלפרנים כמה דינים
 קדושים כפי' הארז"ל ומלך שהמה דינים יש אחיזה להתלונים לינק ויטמאו
 כפומחאם) לכך יש לקלס וליתן להם חלקם, במחויק ברכה ח"ח פי' ר"ס כ' דאין
 שום חשק בקליפת לפרני ידיו ורגליו ביום אוי חם קונרם כדמשמע בורה י"ז וכן
 ח"ל לחתוך שום דבר האר נקילת הלפרנים ע"ש.

רחיצה וטבילה בערב שבת

בזכר ויקהל ר"ד או ויל כדי שאל שבתא אלפרתי עמא קדישא לאהתחם
 גרמי משמושא דתל וכו' ע"ש. וכי חכמי הקבלה שהגוונה הגבוהה על רחילת חמין
 כפי' כדי לטהר מלבושא תול כדחיתא בשבת כ"ה ע"ס נשיתי עונה אמר ר' יהודי
 זה בים המרחק ור"י אמר זו רחילת ידים ורגלים בחמין דאר"י אמר רב ק' ה"י
 מנצו של ר"י בר. אילפי כפי' היו מביאין פריכה מלחה מים חמין ורחוק כפי'
 ידיו ורגליו וכי כפי' מקוני שבת כפי' הארז"ל שרחילה פנים ידים ורגלים. הוא
 כשבת שהאדם בללם חלקים שהוא דפוס של הקב"ה וכו"ר פלד כ"י ג' ד"א וכי
 יען אחך כה"ד גמל נפשו ח"ס חסד זה הלל הזקן כששעה שהי' נפטר מחלמדין

רחיצה ושבילה בערב שבת

סי מהלך וסוף פתח חיל מלמדיו רביט להיק אתה סוף חיל לפשות מטה חיל
 וזי מה מטה זו חיל לרחוק בבית המרחץ חיל וכי זו מטה חיל בן מה אם חוקק
 של מלך ששעמידים אותו בבתי פרשיאות ובבתי הקקסיאות מי שנתמנה עליהם סוף
 סודקן ושופטן וכן מפלים לו מוטם ולא עוד חלא שהוא מתגדל עם גדולי המלכות
 חזי שגבראחי בללם ובדמות דמסיב כי בללם חללים עשה חת האדם עחסיב. וכי
 סיפה סוף שם כיון דטפו סוף מעון לרוח בגלל ממחוס לריך לכבו (בשאלות
 פי בראשית כי דהא סיה בחפלי שבחא ע"ס) ובפנים נחקק ונרחו שם סייס וכל
 דבר סוף קדוש הוא מוכשר לקבל סומחה כי הקליפה מתגברת לינק מסקדושה
 (כס"ס בקראגני בעי חקת כי כאשר ברא הקב"ה העולם וברא זמן ע"ס וברא
 סודקן ואלו בלוחו זמן סמה מתגברים לפלות בקדושת שבת ע"כ לריכס לבטלם
 ופי' בלוחיה בעי חקת) ויגאלוהו מושך וללמות חת ללוח וכי הגאון בעל תורת
 חיים בחדושו לעיחובין דף ר' שרמילה בע"ס הוא דוגמת הסבילה שמטבילין הגשמה
 בגבר דיטר להסיר ממנה כחמי השעות בן מחש ע"י רחילה בחמין ע"ס יוסר
 מחדס כחמי השעות ואלו מוכן לחול עליו הגשמה יתירה הגרמו בס"ס נשיחי סובה
 שחלק חו כסס י"ס ע"י חחית הקליפות ככל חמנס ע"י רחילה בחמין ע"ס
 רגלי יודות בקליפות טגה ומחילת פקע פלילה ועולה בשלהבת יס העולה לחפלה
 סגרתו בס"ס של נשיחי סובה וזה אפשר לומר כדעת ר' יוחנן חבל מי שחמח
 בקרי ר"ל כי בריח פי"ז משער הקדושה שהקב"ה מסלק שכינתו מחלו האדם כי
 חן קישי חלא לדעת לפי שכל חברי האדם יש להם חיות וואף בלי דעת סמה
 מחשגעים חבל חבר סגיד חן לו נענוע בלי מחשבה וכמב בעל חסד לחברה
 כי ר' מחוס כחוס הסומחה שורה על הסמח שנטמח בקרי וע"י מסתלק הקדושה
 וחן לו סקה סד שיטכול וכשהטמח נכנס לחיס נשלק מחש חוסו רוח הסומחה
 כי חן ככח הסומחה ליכנס לחקוס סמוון ואלו יש מקוס לרוח סורה לחזור עליו
 חה אפשר לדעת ר' ירמי' שחמר זה בית המרחץ שסס נרחלים ונבראים הגשמות
 ככל ובוה רמו רביט הארז"ל בטוונת המקוה בע"כ לב סהור ברא לי ריס סבל
 ככל וס"ס חבר כי ע"י הסבילה נטהר מסומחחו של זוהמת הגשם סגרתו בס"ס
 של ורחו נבין חדס וכאשר סבל נקרא לדיק כגרתו בר"ס של ורחו כסן חדס חדיק
 ונ"ח חיס לדיק ומן ימלא בעיני ס' ליתן לו גשמה יתירה (בגטלס ממט כוהמת
 סגתס) של סוס שבת לשבן עליו אורות סעלזיניס בביות הסבת.

מלבושי שבת

בשבת קי"ד חמר רבי יוחנן מנין לשנוי בגדים (בשבת) מן הסורה שחלמר
 ופשו חת בגדיו ולבש בגדים חמרים. ובב"ר פי"א ר' סונא חמר לריך להחליף
 מבגדי חול לבגדי שבת ובשבת קי"ט ר' חגינח מעטף וקחי חפניח דמעלי שבתא
 חמר בוחו ונגח לקרחת כלה שבת החלכה ר' ינחי לבוש מחני מעלי שבתא וחמר טחי
 כלה בוחי כלה ר' הונא חמר לריך להחליף ר' חייח בשם ר' יוחנן חמר לריך לשרב
 (חיס חן לו להחליף) חבין בר מסדח חמר לריך לשלשל ועי' בתיב כ"ג כי' סמחחח
 בראשית ס"י ב' ורש"י פי' נח י"ב ע"ז ותוס' כריתות ז' ד"ס יחופ כי כל חוס
 נשכל כסי פשוטיו ומחוק הסעלות סמוטס מוטבע להיות סוב ועי"ז חרה לחי

מלבושי שבת

עד כנה היא בשני מלבושים נאים ומתוקנים לכבוד השבת שני המרחב המש
וזה חסד סגולה ומס' היכולת נפשו להתעסק מבלי מונע במעלות סמכות
בעליות המדינות אל עבודת הקודש כי בגבש תלכה והמסור המתעבה נכסמדת
פני הדברים המטפריס וארציל כתב שיש ללבוש ד' מיני לבושים חגמת כן שני
לבוש ד' לטעם.

מעם שבת

ביחשלתו השבת האבא בשליה סוף קל"ב ב' מועמי חיים וכו מליה לטעם
קודם שבת מבשילי שבת לכבודה ובש"מ חיי"ס' ק"ס נשאל אם לריך לברכה ע"ש ונס"מ
ס' ס' נהגו אנשי מעשה לטעום התבשילין קודם השבת כדי לתקנם כסוגן ונס' פרכי
סמטיס לסארציל סבלן של שבת ריחו טודף. תכלין גימטריה ד' מחנה שכינה.

תוספת שבת

בב"ר פ"ס ס' ט"ז ויהי ערב ויהי צוקר יום בשני אמר ר' יוחנן זו שבת
יתירה שמוסיפין מחול על הקודש פרש"י וזל לרבות שעה ובמכילתא פ' יב"ז פ"ז
וסר מלפניו ושומר מלאחריו מכאן אמרו מוסיפין מחול על הקודש ומפרש"י שאלת שומר
היא מלשון ואביו שמר את הדבר שה' מתמין וזה תוס' שבת מלאחריו ובתקנים
סוף תקן מ"ח כל המוסיף מחול על הקודש כפי כוונתו מוסיפיה לו נשמה יתירה
ופרש"י וזל בביאור ט"ז א' נשמה יתירה רוחב לב לתטחה ושמתה וס' ע"ש וכמעט
אפסר ע"ד מ"ש במהרש"א בח"א למס' מענית דף ח' וזל ז' מלות שלם תכל
משמשים ובתחלת הלילה מימי השבוע משמשים כלג"ש חל"ם ובתחלת הימים משמשים
חל"ם כלג"ש תחלה שמאדים משמש תחלת ליל שבת ושבתאי תחלת יום שבת ואיחא
בפי' מי שהתעין שהבי' מולות האלה מורים על רעות רחל ע"כ רח"י לסקדים
ולאוסף מחול על הקודש שעה אחת קודם כניסת ליל שבת שאז משמש חול מאדים
כ"י להמחיל קדושת ליל שבת במחל לרק ויאמר הקימה צוקר של שבת שהוא חול
סבתאי. וזה שפי' רש"י וזל רוחב לב למטחה וזה אפשר לרמז צפ' לרק לרק חרדיף
למטן סחי הוא עבד חול מאדים כי תבני הקבלה כ' שמאדים מחוזה על כדג והבדן
ועד שבתאי שהוא מחוזה על רעב ושבי ומלשול נאמר וירשח את הארץ וזה אפשר
לפרש צפ' אחז מלאך תלמח ולרק משמים נשקף רל אימת תלמח האמס חשיל
מעם הארץ כאמרס וזל אפי' ע"ה איט משקך בשבת בזמן שאט שובתים במחל לרק
זה תבנים נשקף כדאיחא בווה"ק שכל ימי החול מתקרב ש"ן של שבת לאוסיחם
קר ונעשה סקר ובשבת מתחבר אל אוניות בת והס' אם תשוב משבת.

שלום בית

בשבת האי מאן דרגיל בשרגא כוון לי בניס ת"ח ואין פוחתין פחות מר'
נחת עבד רמ"ח אנרים שבאים ונגד רכ"ב אנרים שנאשה ע"י צבכורות מ"ה.
בס"ח ס' התשמ"ז יקו לאור ואין סכלל שהברכה שנירך הקב"ה אם השבת
היא האורה שהיא שלום. בילקוט פי בהעלותך רמז וז"ל כבוד שבת הוא נרזתי
אם שמרעם נרות של שבת אי מליר לכס נרות ליון שנא' בעת ההיא אחשך את
ירושלים בנרות למה בנרות ולא בלור החמה ולכנה לפי שאין מנערין סומן בשבת
לא בלור החמה ולא בלור הלכנה אלא מדליק נרות ומפספס ע"ש ונהבין המחמד

שלום בית

כזה התפילא פין כל רחמי נקדים מ"ש במקובלים שהמלות רומזים למרות והילכך לחמן (שהוא מחזן את האדם משעות מלחמה כי צרה מאירת עינים) והצמחה של מטה שורה קדושה וכשיש בשריות הקדושה אזי היינו בבואן מהמקורנין מחלקין זה את שמתם גרות של שבת שאחם חוליקו גרות של שבת אזי חזר לבטח גרות ליון שגוף וכו' ומקשה למה בגרות ומתוך לפי שאין מצטרף החמן בשבת לא בלחור החמה סי' ר"ל כמו שאין מצטרף וכו' אלא מדליק גרות שלחמה בגרות שלמטלה שהיא עשיית המלוות ומפשפש. ועי' צב"ר פ"א ויערך אלמס את יום בשביעי ויקדש אותו ר' אליעזר אומר ברם צב"ר וכו' צרכו בלחור פניו של אדם. קדשו בלחור פניו של אדם. לא חמה אור פניו של אדם כל ימות השבוע כמו שהוא בשבת.

כ' צפ"ס פ' חטא חלוא גימטריא נשים טב רחן להולקת האר לנשים חונס בשבת ואיכא בירושלמי פ"ב דשבת ובבב"ד ספ"ז מפני מה ריבן לה מטות עד שבת ח"ל פ"י שכבתה נשמטו של אדם הראשון ונשמה קדו"ה עד כדכתיב נר ה' נשמת אדם לפיכך נחן לה מטות עד שבת שתבא לה מטות עד שבת וחכמה של כפי עד ועוד יבשבת איכא נשמה יתירה וזה בגר כבתה וע"י יחסי תקנה ואיכא במקובלים שהשכינה מתכנס בשם אשה ואשה פמורה מחי"ת לא כן הוא אלא שחטוף על סי' וע"י לימוד התורה נחאוה אור גחל ובהתדבק אור תורה צב"ר שבת נעשה אלה גדולה פ"י איש ואשה בשלהבת ים העולה למעלה למשל. וע"י בסקדחת ישיש ב"ק שכ' שפ"א לא ה"י לו אלא עד קצן לשיפור שעה וה"י לומד ומשכי' שמעתי כמה ש"י ונרו יאיר ומשך נהורא כי פ"י תורה נתמסך מאור העליון למאור התחתון.

כ' רבינו בחיי פ' יתרו ראוי לכל אשה להתפלל להשי"ת בשעת הדלקת נר שבת שהיא תלוה המוטלת על הנשים שהשי"ת יתן לה בנים בתורה ובחכמה כי החלה יתאר נשמעת בשעת עשיית החטה. ולריבה האשה כשהדליק נר שבת שתתקין שגור היא האשה והשגילה כנגד החלה והשמן כנגד הדם והאור כנגד אדם שה"י אורו של עולם (ס"ך עה"ת פ' ח"י פ' ויבא"י). האשה כשמזכרת על הדלקת בגרות בע"ש לריבה להאר שתהא דעסה שלא תקבל שבת עד שהגמור הדלקה פסוק דעס עד כראשון ילמה די מטות הדלקה, ח"ו הלכות פסח פ"י ר"ו.

פני שבת

בשם רבינו הגאון הקדוש שמו מפאריס רשכבה"ג מהר"ש מניקלסטורג ז"ל במשנה פ"ב דשבת ל"ד שלשה דברים לריך אדם לומר בתוך ביתו ע"ש עם חשיכה (ופ"י בגמרא בגימטריא כדי שיקבלו מחט בני ביתו) עשרתם פרנחם הדליקו את אור. פני ר' חגיגאל אומר חייב אדם למשמש בגדיו ע"ש עם חשיכה אומר ר"י הלכהא רבנא לשבתא עב"ל בגמרא ואמר הגאון הג"ל אדם הוא הגשמה כידוע ביתו הוא החומר הגוף בני ביקו הם אבריו וחושיו ערב שבת הוא העולם הזה (סי' ח"ד פ"ג סי' ג') עם חשיכה הוא הרגע שלפני המיחה והייט שלריבה הכשמה לומר בגימטריא לתומר כדי שיקבלו מחט אבריו וחושיו. הוו יודעים שכל יום ויום הוא ע"ש ואפשר שהיום הוא יום לפני מיתתו ועוד יתאר גרוע מע"ש כי ע"ש וכו' יום ודאי חול אבל חללו יוכל להיות ששכחו עם חשיכה היא עד שאין חשיכה גדולה

בחלום מוחלט שאפשר שהא רגע אחד לפני מיתו ומת יבא דבר המלך מלט של
 עולם ליתן דין ומשפון. לכן מבקשת הגשמה מבני ביתה עשרתם היט לא פגמם
 בגשית הדברים וקיימתם אותם. שכל הסורה כלולה בהם. עשרתם העשר ספרות
 ולא פגמם בהם. עשרתם מה שמחא בעון קרי ונפרחו היודין משם הייה ציה
 כפיס החבולת שור פ"פ גודי ספרת. עשרתם הייתם נזורים להספול בעגרת.
 עשרתם לקיים בכל דבר והעשירי יהי קודש. עשרתם הייתם נזורים לצדק בכל
 יום עשר פעמים עשר ברבות שהם מלא ברבות בכל יום. עשרתם לא פגמם
 בעגרת מאמרות שבהם נבראו שמים. וארץ שבורה צוה שמשלם לרשעים שמחבדין
 את העולם שנברא בעגרת מאמרות. ערבתם הייט הף אתם קיימתם את כלם
 מים אתם ערבתם בשביל שארי ישראל כי כל ישראל ערבים זה לזה. ע"כ העיקר
 סדליקו את הגר הייט נרות שבת העליון חבו ר' חנינא אומר חייב האדם סוף
 בגשמה. למשמש בגדיו הייט בגדי הגשמה כ"ל. ערב שבת היינו העולם הזה סגרת
 פ"פ כלומר קודם שימות עם תשיכה. שמה היזם ערב שבת עם תשיכה כ"ל.
 יש לחוש שמה ישבת וילא מסעוה"ז בחסא זה ולזה אומר ר"י בחתק לבוט כלכחא
 רבתי לשבתא. דבר זה הוא כלכחא רבמא לשבת העליון והוא מוסר השכל והארה בחלום.

בב"ר פ"י ס"י ויכל אלמים ביום השביעי אחר הקב"ה פנים חדשות בוא
 לכאן בואו ואמרו שירה ובש"ס מהלים מחזור ל"ב כששבת נכנס מקבלים אופו
 בשירים ובמרים. ברי"ף ברבות ס' אין עומדין בביא פי' גאון הא דאמרינן אמרא
 בשמא אסור ה"ח כגון נגינה של אהבם אדם לחבירו לשבת הפה ביסוד כדק
 הישמעאלים קודין לה אשע"ד אבל דברי שירות ומשכחות חכרון מסדיו של הקב"ה
 אין אדם מישראל נמש. מוחל וס' ע"פ וכס"ח ס' מחשמו"ל כל מה שאמר חיוב
 בקללה יס לומר גבי שבת לברכה בחיוב כתיב אל מסא רעה זו מכאן שיש לו
 לרק בשבת בשירות ומשכחות. בח"ז תקון ר' מאן דמקבל שבת בחזרה בעטגה ביה
 פלמא כד בשמא ודוחא ונפשא נפיק מן גופי מסאי פלמא הכי מקבלן לן בעלמא
 דאסי. במגילה י"ב ב' ביום השביעי כסוב לב המלך בין מקשה הש"ס אסו עד יום
 השביעי לא עב לבי בין ומשני יום השביעי שבת ס' ישראל אוכלים ושופים ומתחילת
 ב"ס וכדברי משכחות ע"כ ומובא ג"כ בביהמ"ד ח"א לד ג' ובמדרש ע"פ ישיח
 ב' יסבי שער ונגינות שופי שער אס"ד ובמדרש אבא גוריון פ"א. וקשה הא גם
 בשאר ימות החול על הקרפסא דגברא מונח לעסוק בתורה צמת אכילה כח"ס
 באבות פ"ג מ"ד ג' שאכלו על שלחן ולא אמרו עליו ד"ס וכי ונראה הא דמשני
 בש"ס מתחילין ממש באבות ולא אמרו הוא שאמרו פי' קודם אכילה משום דאכילת
 חל אינה מטה ע"כ לר"ך ד"ס קודם כדי שיהי אכילה של מטה שא"כ סעודה
 שבת שהיא מטה אינה לריכה ד"ס ישראל הן מחמדין על פלמן ומתחילין בדי"ת
 (ויחפ מוהר שצ"ח שגאמר מלך סתם זה הקב"ה ויחפ ששבת שלם סוב
 שבתאי שהוא מחוגה על עלב ותוגה) ובארתי במ"א דכל פי שאיש מחיב בגבר
 ושוקה יוכל לשדד במערכות וזה ביום השביעי כסוב לב המלך בין בינה של חדה
 (דהתורה נקראת יין שגאמר כי טובים דודין מ"ן) שכל אחד מישראל מתחיל ב"ס
 ולומר שירות ומשכחות וזה שגרם לכם הגאולה בימי מרדכי ואסתר כן בסתם
 בזמירות ילמיה לט איש ששמו למח.